

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **P. P. V.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 12. 12. 2018, č. j. OAM-180/LE-LE05-LE05-PS2-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 2. 2019, č. j. 17 A 4/2019 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4 114 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2018, č. j. OAM-180/LE-VLE05-LE05-PS2-2018. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl podle § 46a odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), o prodloužení doby zajištění stěžovatele v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) téhož ustanovení, a to o deset dní do 24. 12. 2018. V rozhodnutí žalovaný uvedl, že trvají důvody zajištění, přičemž ve věci nejsou splněny podmínky pro aplikaci zvláštních opatření. Dobu prodloužení stanovil na 10 dní, ve které předpokládá objasnění otázky, zda

stěžovatel podá žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany nebo zda přijde o status žadatele o mezinárodní ochranu.

[2] Krajský soud v rozsudku uvedl, že stěžovatel byl tzv. „přezajištěn“ podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu z důvodu, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany po té, kdy byl zadržen policií a zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění. Doba tohoto „přezajištění“ byla stanovena do 14. 12. 2018. O jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo rozhodnuto dne 22. 11. 2018 tak, že se mezinárodní ochrana neuděluje. Do dne 13. 12. 2018 běžela lhůta pro případné podání žaloby ke krajskému soudu, která by měla ze zákona odkladný účinek. Jelikož účel zajištění přetrvával a žalovaný neměl do doby vydání napadeného rozhodnutí informaci o tom, zda stěžovatel žalobu již podal, přistoupil k prodloužení zajištění. S tímto postupem se krajský soud ztotožnil. Navíc konstatoval, že žalovaný nepřesáhl maximální možnou dobu zajištění v délce 120 dnů. I poměrně krátké desetidenní zajištění stěžovatele tedy sleduje logický účel, jímž bylo zjištění, zda podal proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobu, či nikoliv. Přisvědčil i tomu, že v daném případě nebylo možné využít zvláštních opatření, neboť stěžovatel by se pravděpodobně snažil zabránit realizaci vyhoštění.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného

[3] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Uvedl, že krajský soud i žalovaný chybně vyhodnotili účelnost prodloužení, neboť bylo zcela zřejmé, že stěžovatel žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany podá, neboť i žalovaný předpokládal, že stěžovatel učiní vše, aby se správnímu vyhoštění vyhnul. Nebylo tedy třeba zajištění prodloužovat. Stěžovatel má navíc za to, že prodloužení zajištění v jeho případě nemohlo vést k dosažení jeho účelu, neboť byla téměř vyčerpána zákonná doba možného zajištění, po jejímž vyčerpání bude stěžovatel umístěn do pobytového a přijímacího střediska, které bude mít možnost volně opustit. Konstatuje, že pro případ, že by nepodal žalobu, situace by mohla být řešena instituty zákona o pobytu cizinců a řešení jeho pobytové situace by převzaly orgány policie. Předmětné desetidenní prodloužení postrádá účelnost a smysluplnost a nelze jej ospravedlnit. Navrhuje proto zrušení jak rozsudku krajského soudu, tak rozhodnutí žalovaného.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že trvá na svém rozhodnutí, které považuje za zákonné a věcně správné. Nejvyššímu správnímu soudu sděluje, že zajištění stěžovatele bylo ukončeno 24. 12. 2018.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci

pokračování

uplatněných důvodů ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Následně přistoupil k posouzení kasační stížnosti. Stěžovatel podřadil důvody pro podání kasační stížnosti pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti je však zřejmé, že byla podána z důvodu podle písm. a) uvedeného ustanovení, neboť stěžovatel brojí proti nesprávnému posouzení účelnosti prodloužení zajištění podle § 46a odst. 5 zákona o azylu. Netvrdí však, že by nějaké konkrétní okolnosti nebyly zjištěny či hodnoceny a že by tudíž skutková podstata neměla oporu ve správním spise. Právní subsumpce kasačních důvodů pod zákonná ustanovení je však záležitostí právního hodnocení Nejvyšším správním soudem, a nejde proto o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *[m]inisterstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže (...) byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*

[10] Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu *[m]inisterstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 120 dnů.*

[11] Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem žalovaného o účelnosti zajištění. Existuje zde totiž oprávněná domněnka, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána účelově s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Ostatně tuto skutečnost stěžovatel nijak nerozpоруje. Spornou otázkou v projednávané věci je, zda bylo namístě zajištění prodloužit o deset dní za účelem zjištění, zda stěžovatel podal žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, či nikoliv.

[12] Pokud stěžovatel tvrdí, že žalovanému mělo být zřejmé, že žalobu proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany podá, a prodloužení jeho zajištění tedy nebylo účelné, nelze tomuto názoru přisvědčit. Ačkoliv podání žaloby bylo logickým krokem neúspěšného uchazeče o mezinárodní ochranu ve stěžovatelově postavení, žalovaný tento krok nemohl automaticky předvídat. I kdyby totiž pravděpodobnost podání žaloby byla vysoká, v případě jejího nepodání a propuštění stěžovatele ze zajištění by byla s velkou pravděpodobností zmařena realizace jeho vyhoštění. Prodloužení zajištění o deset dní, ke kterému přistoupil žalovaný, tak sledovalo legitimní cíl a bylo v souladu s právní úpravou.

[13] Důvod, pro který k prodloužení zajištění došlo, je logický a naplňuje účel zajištění, kterého nebylo možno dosáhnout jinak. Tímto účelem zajištění bylo ověření, zda byla či nebyla podána žaloba proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Závěr o jejím podání si žalovaný nemohl utvořit sám, jak naznačuje stěžovatel v kasační stížnosti.

Ostatně stěžovatel ani netvrdí, že by o podání žaloby žalovaného informoval či že žalovaný již o podané žalobě musel vědět; pouze se domnívá, že podání žaloby mělo být žalovanému zřejmé a předvídatelné z jeho jednání. Taková úvaha je však mylná, jak již bylo vysvětleno výše.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud dospěl vzhledem ke shora uvedenému k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji na základě § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[15] O náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, proto by mu soud mohl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovateli, avšak jemu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

[16] Krajský soud stěžovateli usnesením ze dne 15. 1. 2019, č. j. 17 A 4/2019 - 17, ustanovil zástupce z řad advokátů Mgr. Jindřicha Lechovského, který stěžovatele v souladu s § 35 odst. 10 s. ř. s. zastupoval i v řízení o kasační stížnosti. Podle věty první téhož ustanovení zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce učinil v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé – podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)]. Za jeden úkon právní služby zástupci stěžovatele náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. S ohledem na skutečnost, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), zvyšuje se částka přiznané odměny podle § 35 odst. 10, věty druhé, s. ř. s. o DPH ve výši 21 %, tj. o částku 714 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce tak činí 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. června 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu